

»Det är hon! himlen vare lofvad, det är hon!» utropade prinsen på franska, klappande händerna som en skogssosse, i det han skyddade sin älskarinna till mötes.

Några minuter sednare finna vi Fanny Elsler sittande på soffan i den unge furstens kabinet, och vid hennes fötter hvilat Napoleons son med huvudet lutadt i hennes knä — båda värdiga modeller till Romeo och Julia.

»Ni ser så upprörd ut, min ädle hertig!» utropade dansösen och tryckte sina rosenläppar mot den unge mannens ögon för att bortkysa tårarna som glänste i dem. »Låt höra: ni har åter tillbragt flera timmar på den der afskyvärda balkongen, ehuru ni lofvat mig att ej mera inandas den kalla nattluften?»

»Ja, jag har lofvat dig det många gånger, Fanny, och jag vill alltid hålla mitt ord, men när du dröjer gripes jag af en sådan ängslan, svartjukan börjar rasa inom mig, och för att stilla de qual jag lider söker jag att glömma dig genom att påminna mig det förlutna.

»Och för att återkalla detta fordom lemna ni era rum?» inföll den unga flickan förebrående och för med handen genom sin älskares långa hår.

»Jag följer i detta hänseende endast en gammal vana, Fanny, sade hertigen melankoliskt. »Ser du, hela min omgifning har blott arbetat på att i mitt hjerta qväfva minnet af den tid då jag lefde långt från Osterrike, och när jag som liten gosse någon gång för min själs öga ville framtrolla bilden af det förlutna, då smög jag mig alltid till en af parkens mörkaste alléer, der jag åtminstone kunde få drömma i ro... Annu i dag spionerar man på mig, och jag vågar ej tänka på min far och Frankrike när jag vandrar af och an i Schönbrunnns praktfulla salar, omgifven af krypande hofmän.»

»Er fari Frankrike!» utropade den unga flickan eldigt och slingrade sina armar kring hertigen. »Ni påminner er då dem, Frans!... Ack, tala med mig om dem!... Också jag», tillade hon med en suck, »också jag drömmer ibland om ett fädernesland och en förlorad mor!»

»Ja, jag mins min far», återtog prinsen, och hans klara öga syntes liksom blicka in i det förlutna, »men endast vid ett tillfälle... Det var en natt, jag uppvaknade hastigt i min lilla säng, liksom då man i sömnen känner bredvid sig någon af hvilken man är älskad... Två personer stodo också vid min bädd: den ena var min mor, hertiginnan af Parma...»

Den unge mannen uttalade detta namn med djup bitterhet.

»Don andra var min far, kejsar Napoleons», tillade han mildt och höjde handen mot himlen. »Han höjde sig ned öfver min säng och kysste mig... Jag slingrade mina armar kring hans hals och drog honom ännu närmare intill mig.»

»Och ni känner ännu alltid er fars kys, min hertig?»

»Ack ja, det är ju det enda minne jag eger efter honom... Jag såg honom aldrig mera... Han reste då till det stora fälttåget 1814, i hvilket äran helt och hållet var på den besegrades sida... Du kan ej tro, Fanny, huru vacker han var!... Vacker som krigsguden!»



Kröningsceremonien i Thronhjems domkyrka.

»Ni skall ju vara lik honom?»

»Åh nej, jag har min mors ögon och min mors bär, förklarade den unge fursten sorget. »Jag är österrikare... jag heter Frans!»

»Du är fransman och heter Napoleon!» utropade den unga dansösen varmt.

Hertigen af Reichstadt gömde snyftande ansigtet i sina händer.

»Och hvilka minnen återstå er af Frankrike?» frågade Fanny Elsler, angelägen att skingra den sorgsenhet, som allt mer och mer bemäktigade sig hennes kejsarliga älskare.

»Två» svarade hertigen och höjde åter sin bleka panna. »En dag, ungefär en vecka innan jag lemnade Paris — jag tror det var min födelsedag den 28 Mars 1814 — var jag ute och åkte med fru de Montesquiou. Hastigt kommo vi till ett torg uppfyllt med blommor... Du vet hur högt jag älskar dessa Floras barn, Fanny!... »Blommor!» utropade jag, »jag vill ha blommor! mycket blommor! hela vagnen full med blommor!... Fru de Montesquiou skickade genast en lakej efter de skönaste blommor som funnos, och jag tittade under tiden genom vagnsfönstret in i bottenväningen till det hus utanför hvilket min vagn höll... Vid ett fönster suto en ung man och en ung flicka; båda arbetade: den unge mannen gjorde klockor och den unga flickan blommor.»

»Så underligt!» utbrast jag, vänd till fru de Montesquiou, »jag trodde att det var Gud som gjorde blommorna.»

»Det är det också, sira», svarade hon. »Nej, återtog jag och pekade på den unga flickan, »du må väl se att det är kvinnorna som göra dem.»

»Hon log och jag forlor att blicka in genom fönstret. Den unga flickan sjöng och den unge man-

nen instämde i refrängen af hvarje vers. Men troligen sade någon dem att det var min vagn som höll utanför, ty de reste sig hastigt och båda ropade:

»Leve konungen af Rom!»

»Jag vill att de skola sjunga mera!» började jag af alla krafter skrika, men fru de Montesquiou gaf kusken tecken och vagnen fortsatte med blixstens hastighet sin väg... Ack, Fanny, ännu kan jag se de båda unga framför mig!... Jag har sedermera ofta talat med fru de Montesquiou om dem. När jag var barn sade hon att de voro bror och syster, men sedan har jag förstätt att de voro älskare och älskarinna. Ja, jag skulle ännu denna natt vilja lära mig att göra klockor om jag kunde få bli umakare i Paris, om jag kunde få bo i en liten kammare vid Seine strand och du suto bredvid mig och sjöng denna visa, hvars melodi för evigt blifvit inristad i min själ!»

Den unge hertigen försökte några minuter i en djup tystnad.

»Och ett andra minne?» frågade Fanny Elsler, i det hon bortkysste molnen på hans panna.

»Det förskriver sig från den dagen då jag måste lemna Tuilerierna för att resa till Rambouillet», svarade hertigen af Reichstadt, och en sönderlåtande suck framträngde ur hans bröst. Fienden höll just på att kringlämna Paris... »Kom Carl!» befälte min mor... »Nej, nej!» utropade jag i det jag höll fast mig i sänggardinerna, »jag vill ej lemna Tuilerierna!... låt mig stanna!»

»Låt mig stanna!...» Min mor befälte då att man skulle bära bort mig», forlor den unge mannen med qväd röst; »ack, en aning sade mig redan då att jag aldrig mera skulle få återse Tuilerierna!»

I detta ögonblick framträngde en våldsam hosta ur den unge mannens bröst, och hans kropp

skälde liksom poppen, skakad af vedhuggarens kraftiga arm.

Hertigen af Reichstadt aning bedrog honom ej. Den vedhuggare som redan nu skakade det unga kejsarliga trädet var döden, som fem år sednare med sin yxa afhög det långt bort från den kraftfulla ek, hvilken kastat sin skugga öfver världen.

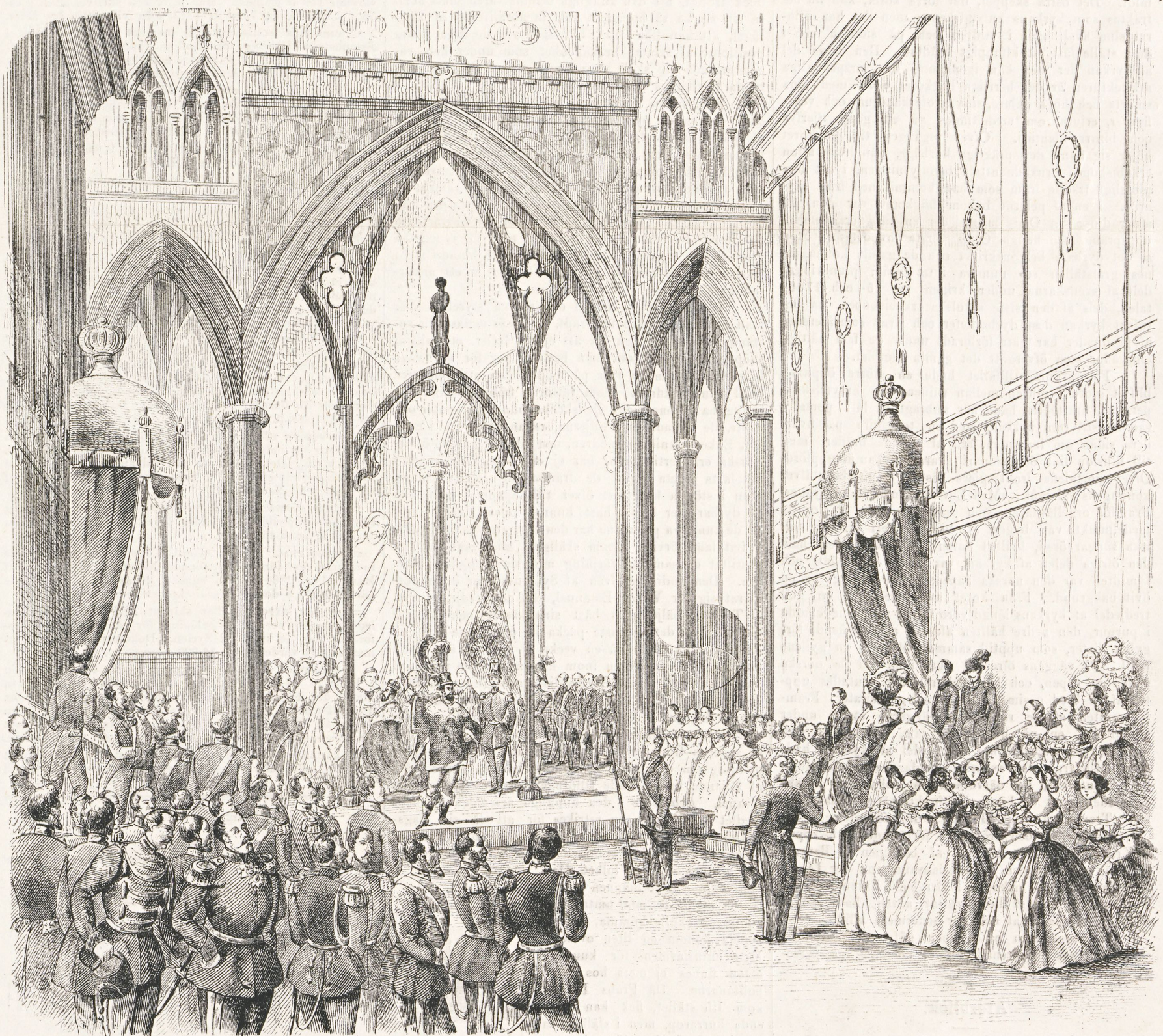
Napoleons son fick aldrig återse sitt älskade fädernesland.

Kröningen i Thronhjems domkyrka.

Vi äro i dag i tillfälle att lemna våra läsare två teckningar från kröningsfesten i brödrariket; den ena skildrande den del af ceremonien då kronan sättes på konungens hufvud, och den andra det ögonblick då rikshöfden, efter regaliernas öfverlemnande, utropar: »Nu er Carl den Femtende kronet till Norges Konge, han og ingen anden.»

Huru vid kröningen föröfrigt tillgick, är redan bekant dels genom andra tidningars beskrifningar, dels af skildringarne öfver kröningen här i Stockholm i förliden Maj, med hvilken den norska, hvad ceremoniel beträffar, hade en påfallande likhet. Guldsmidde uniformer, härölder i medeltidsdräfter och prester i kåpor och messkjortor sågos der såsom här. Kungen var dock ej till häst, utan gick, liksom drottningen, till och ifrån kyrkan under en baldakin. Äpple, svärd, krona och spira buros på hyenden af rikets högsta embetsmän och öfverräcktes konungen af statens och kyrkans representanter gemensamt.

Scenen för dagens högtidlighet var den gamla, ännu i sitt förfall majestätiska domkyrkan, hvilken med sin façade intager södra ändan af Munkegatan,



»Nu er Carl den Femtende kronet till Norges Konge, han og ingen anden.»